

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Martinem Láníčkem v právní věci

žalobců: a) S. S. K. A.
b) M. S. S. K. A.
c) S. S. S. K. A.
všichni žalobci jsou státními příslušníky Spojených arabských emirátů
všichni žalobci jsou zastoupeni advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha

proti
žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 19. dubna 2022 č. j. CPR-10094-2/ČJ-2022-930310-V241, č. j. CPR-10091-2/ČJ-2022-930310-V241 a č. j. CPR-10093-2/ČJ-2022-930310-V241, ve věci správního vyhoštění

takto:

- I. Žaloby se zamítají.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci podali dne 15. 5. 2022 ke Krajskému soudu v Ostravě 3 žaloby proti rozhodnutím žalovaného identifikovaným v záhlaví tohoto rozsudku, kterými žalovaný zamítl jednotlivá odvolání žalobců a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Krajského

Shodu s prvopisem potvrzuje M. R.

ředitelství Moravskoslezského kraje (dále též „správní orgán prvního stupně“), o správním vyhoštění žalobců podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona číslo 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). V prvostupňových rozhodnutích byla současně stanovena doba 6 měsíců, po kterou nelze žalobcům umožnit vstup na území členských států Evropské unie a uložena povinnost vycestovat z území České republiky do 40 dnů od právní moci rozhodnutí.

2. Žalobci v žalobách nerozporovali zjištění o - podle jejich názoru epizodním - neoprávněném pobytu na území České republiky, tato skutečnost však podle nich nezakládá sama o sobě důvod pro správní vyhoštění, a to z důvodu zákonného korektivu uvedeného v § 174a zákona o pobytu cizinců. V žalobách shodně namítali, že žalobci b) a c) se v České republice léčí a žalobce a) (jejich otec) je zde doprovází. Celková doba protiprávního stavu navíc činila toliko 7 dnů, přičemž po zahájení řízení žalobci vzorně spolupracovali se správním orgánem a napomáhali při objasnění skutečného stavu věci. Podle žalobců intenzita posuzované protiprávnosti nedosáhla parametrů § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, pročez mělo být postupováno podle § 50a téhož zákona, neboť uložení správního vyhoštění se jeví jako zcela nepřiměřený postup a vede k projevu přepjatého formalismu. V této souvislosti žalobci odkázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 – 56, jehož část v žalobách citovali.
3. Žalovaný ve svých vyjádřeních navrhl zamítnutí žalob a odkázal na obsah správních spisů a napadených rozhodnutí.
4. Usnesením ze dne 26. 5. 2022 krajský soud spojil řízení o žalobách všech shora uvedených žalobců ke společnému projednání.
5. Ze správních spisů týkajících se všech žalobců krajský soud zjistil, že při pobytové kontrole konané dne 11. 2. 2022 v objektu Lázní Darkov v Karviné předložili žalobci platné cestovní pasy Spojených arabských emirátů, podle kterých přiletěli na území České republiky dne 7. 11. 2021 a odcestovali do Lázní Darkov, kde se žalobci b) a c) léčí a žalobce a) je jejich doprovodem. Žalobci byli podle zjištění kontrolujících policistů oprávněni pobývat na území České republiky do 4. 2. 2022, ale pro dobu po 5. 2. 2022 si svůj další pobyt již nezlegalizovali a pobývali v České republice neoprávněně bez platného oprávnění k pobytu (zjištěno z úředních záznamů ze dne 11. 2. 2022). Součástí spisové dokumentace jsou 2 potvrzení doktora z Lázní Darkov datovaná 10. 2. 2022, podle kterých žalobkyně b) [jejímž nutným doprovodem je žalobce a)] a žalobce c) nastoupili dne 7. 11. 2021 do Lázní Darkov ke komplexní balneo - rehabilitaci, doposud se léčí a jejich zdravotní stav nedovoloval a nedovoluje přerušit léčbu a vycestovat z území České republiky v době platnosti víza. V léčení budou pokračovat. Při výslechu dne 11. 2. 2022 žalobce a) uvedl, že do České republiky přijel dne 7. 11. 2021 společně s dcerou a synem, a to jako doprovod dcery, která se v lázních léčí. Z České republiky nevycestoval z důvodu probíhajícího léčení dcery s tím, že po ukončení léčby chtějí společně odcestovat zpět do domovského státu. Téhož dne byli vyslechnuti také ostatní žalobci. Podle protokolu o výslechu žalobkyně b) potvrdila, že do České republiky přicestovala rovněž dne 7. 11. 2021 spolu s otcem a bratrem, aby zde v lázních započala s léčením. Do České republiky přijela s

diagnózou epilepsie a ataxie, její zdravotní stav se v současné době trochu zlepšil, je imobilní a během komplexní balneoterapie se jí daří nestabilně chodit po patách či špičkách, samotnou chůzi nezvládne. Z důvodu probíhajícího léčení nevycestovala z České republiky, musí dokončit rehabilitační program, který jí pomáhá. Obdobně ohledně příjezdu vypovídal také žalobce c), který se rovněž podrobil v Lázních Darkov komplexní balneorehabilitaci s tím, že mu podle jeho výpovědi byla od 6 let věku diagnostikována epilepsie a je upoután na invalidní vozík. Všichni žalobci ve svých výpovědích uvedli, že jiné blízké rodinné příslušníky (tj. kromě ostatních žalobců) na území Evropské unie nemají, stejně tak v České republice nemají společenské, kulturní vazby či ekonomické závazky a hodlají se vrátit do Spojených arabských emirátů, když překážky pro návrat nemají. Správní orgán prvního stupně vydal dne 7. 3. 2022 rozhodnutí o vyhoštění žalobců, jak shora uvedeno. Proti prvostupňovým rozhodnutím se žalobci odvolali a v odvoláních shodně poukazovali na léčbu a potřebu pokračování v rehabilitaci. Žalovaný napadenými rozhodnutími zamítl odvolání žalobců a napadená prvostupňová rozhodnutí potvrdil. Podle odůvodnění napadených rozhodnutí vzal žalovaný za prokázané, že žalobci pobývali na území České republiky od 5. 2. 2022 do 11. 2. 2022 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyli oprávněni. Žalovaný se ztotožnil s právním posouzením věci ze strany správního orgánu prvního stupně a s podřazením zjištěných skutkových okolností pod § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. K odvolacím námítkám žalobců žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí shodně uvedl, že se na nutnost léčby nelze odvolávat, neboť v takovém stavu žalobci b) a c) na území České republiky vstoupili a nejedná se o léčení v důsledku jejich zranění nebo náhlého zhoršení zdravotního stavu, ke kterým by došlo na území České republiky. Žalobci si měli podle žalovaného zjistit délku léčení, měli předpokládat možnost její změny, a podle toho požádat o udělení příslušného víza. V této souvislosti žalovaný poukázal na možnosti upravené v právních předpisech, včetně víza za účelem léčení.

6. Krajský soud po ověření, že žaloby byly podány včas, ve lhůtě stanovené v § 172 odst. 2 věty první zákona o pobytu cizinců, přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
7. Krajský soud na žádost žalobců (jejich zástupce) nařídil k projednání věci ústní jednání na 27. 6. 2022, které proběhlo bez účasti účastníků. Žalovaný účast svého pracovníka omluvil a zástupce žalobce zaslal den před jednáním žádost o odročení jednání z důvodu nemoci, které krajský soud nevyhověl, protože žádost nebyla ničím doložena; existence důležitých důvodů ve smyslu § 50 s. ř. s. tak nebyla osvědčena.
8. Podle § 103 odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců je cizinec mimo jiné povinen pobývat na území (České republiky) pouze pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a oprávněním k pobytu, pokud tento zákon nestanoví jinak.
9. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do

informačního systému smluvních států, pobývali cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.

10. Krajský soud předně konstatuje, že v řízení nebyl napadán stěžejní závěr žalovaného, podle kterého všichni žalobci byli oprávněni pobývat v Schengenském prostoru v rámci bezvízového styku nejdéle po dobu 90 dnů během 180 dnů (tzv. pravidlo 90/180) a že tato doba všem žalobcům uplynula dne 4. 2. 2022, což koresponduje se shodným tvrzením všech žalobců, že do České republiky přicestovali dne 7. 11. 2021 a odjeli do Lázní Darkov za účelem léčby žalobců b) a c). Počínaje 5. 2. 2022 tak již všichni žalobci potřebovali k dalšímu legálnímu pobytu na území České republiky pobytové oprávnění, které neměli. Uvedený závěr žalovaného žalobci v žalobách nijak nerozpороvali. V takovém jednání žalobců lze nepochybně spařovat porušení právní povinnosti stanovené v § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, jehož předvídatelným právním následkem je podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění. V řízení přitom nebyly zjištěny žádné zákonné překážky, pro které by nebylo možno rozhodnutí o správním vyhoštění vydat. Správnímu vyhoštění žalobců rozhodně nebrání skutečnost, že se jednalo o jejich první pochybení v tomto směru, ale ani to, že délka jejich zjištěného neoprávněného pobytu trvala toliko 7 dnů, neboť citované zákonné ustanovení neváže uložení správního vyhoštění na určitou délku pobytu bez oprávnění ani na recidivu. Naopak za důvodný pro vedení řízení o správním vyhoštění se pravidelně považuje i neoprávněný pobyt na území v řádu dnů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2020 č. j. 1 Azs 164/2020-24). Nutno dodat, že délka 7 dnů neoprávněného pobytu (od 5. 2. 2022 do 11. 2. 2022) se sice může jevit na první pohled jako relativně krátká, v přezkoumávané věci však tato „krátká doba“ byla dána především včasným odhalením neoprávněného pobytu žalobců ze strany policejního orgánu, když nic nenasvědčuje tomu, že by žalobci před provedením pobytové kontroly činili jakékoliv kroky k získání pobytového oprávnění pro dobu po 5. 2. 2022.
11. Žalobci se ve svých nosných žalobních námitkách bránili vyhoštění s poukazem na potřebu pokračování léčby žalobců b) a c) v České republice s tím, že žalobce a) je jejich nutným doprovodem. Žalobcům však nelze přisvědčit, že by se jednalo o omluvitelný důvod pro nerespektování povinností zdržovat se na území České republiky jen s platným pobytovým oprávněním. Žalovaný zcela správně uvedl, že žalobci si měli před příjezdem na území České republiky zjistit délku léčení a je pouze jejich vinou, že nepožádali o takový druh pobytu, který by pokryl celou dobu jejich léčení.
12. Důvodná není ani námitka, podle které měly správní orgány postupovat v případě žalobců podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců totiž neponechává správním orgánům prostor pro uvážení, zda cizinci uloží správní vyhoštění či povinnost opustit území ČR. K rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců by bylo možné přistoupit pouze tehdy, pokud by u žalobců nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by vyhoštění představovalo nepřiměřený zásah do jejich soukromého a rodinného života [viz § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2021 č. j. 2 Azs 343/2020 - 21]. V přezkoumávané věci byly podmínky pro správní vyhoštění žalobců splněny a z obsahu spisu se nepodává, že by důsledky rozhodnutí negativně dopadaly do jejich soukromého či

rodinného života žalobců. Jak již bylo řečeno, tak pokračování v léčbě vyhoštění žalobců samo o sobě nebrání a žalobci sami při výpovědích potvrdili, že na území České republiky nemají žádné další blízké rodinné příslušníky (tj. kromě vzájemného rodinného vztahu všech žalobců) ani společenské, kulturní vazby či ekonomické závazky a do země původu se hodlají po ukončení léčení vrátit. Za tohoto stavu neměly správní orgány možnost volně vybírat mezi uložením správního vyhoštění a povinností opustit území, a správně rozhodly o správním vyhoštění žalobců.

13. Krajský soud uzavírá, že žalovaný, jakož i správní orgán prvního stupně, řádně vyhodnotili zákonná kritéria stanovená pro vyhoštění a v jejich postupu nelze spatřovat přepjatý formalismus. Potíže žalobců způsobené uloženým vyhoštěním jsou důsledkem jejich neadekvátního postupu a nelze je přičítat žalovanému. Jejich žaloby důvodné nejsou, proto je krajský soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
14. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s.; žalobci v řízení úspěšní nebyli a žalovanému podle obsahu spisu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 27. června 2022

JUDr. Martin Láníček
samosoudce